

Una qüestió de sentit comú

ANTÓN LOSADA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.02.10

Sobre l'anècdota de qui va guanyar el debat, el més just seria afirmar que Zapatero no es va deixar quant podia haver perdut i que Rajoy no va obtenir el que hauria d'haver guanyat. Sobre la qüestió de si ha servit de res, potser la seva utilitat sigui més gran de la concedida per molts. Tots dos arribaven abocats a escollir entre les seves estratègies i el sentit comú. El president del Govern anava defensant com podia la seva gestió mentre acusava el PP de guiar-se per les seves conveniències electorals. El líder de l'oposició no parava de repetir-nos que el problema era Zapatero, i fer-lo fora, la solució. Amb aquest guió, el governant ha aconseguit sobreviure al desgast brutal d'una crisi que abrasa tot el que toca. L'aspirant ha aconseguit que l'opinió nacional es polaritzi al voltant de la condició problemàtica de l'inquilí de la Moncloa. Tots dos comparteixen un èxit comú: la descomunal sagnia de confiança per part de la ciutadania.

Competint-li o no, el Rei va posar veu a l'exigència majoritària d'un canvi en aquesta política. Es requeria aparcar tant de soroll i xurriacada, per convertir-ho en un espai d'entesa i cooperació. Zapatero sembla haver escollit el sentit comú d'atendre la demanda d'un país que sap que només se surt del túnel mirant cap endavant. Va optar per anar a la trobada i empassar-se la cura d'humilitat prescrita assenyadament des dels grups minoritaris i obrir el camí en la direcció majoritària de sumar esforços. D'ell depèn que aquest viatge acabi bé. La recuperació de la seva credibilitat passa necessàriament per complir lleialment els seus compromisos i la continuïtat de la recuperació econòmica. Llavors podrà

acreditar que el problema no era ell i que els populars van poder ajudar a l'esforç de tots però que van preferir ajudar-se a ells mateixos.

Rajoy sembla haver triat l'estratègia. Si decideix fer cas al sentit comú, apostarà per un pacte on tot són avantatges. Si les coses funcionen, la seva generositat el reforçarà com a alternativa. Si no es redrecen, el problema serà efectivament el president. Però si rebutja l'acord, necessitarà que les coses vagin malament, rematadament malament. I això no depèn de qui fa oposició, sinó de qui governa.